

Arrest

nr. 346 892 van 19 mei 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. QUESTIAUX
Piersstraat 39
1080 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en handelend als wettelijk vertegenwoordigers van X, X en X, die verklaren van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2026 hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen houdende de overdrachtsbesluiten (bijlage 26^{quater}) van 6 mei 2026.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat M. QUESTIAUX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 8 april 2026 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Raadpleging van de Eurodac-databank leert dat verzoekende partijen ondermeer reeds in Duitsland een verzoek om internationale bescherming hadden ingediend.

1.3. Op 22 april 2026 richt de verwerende partij een terugnameverzoek aan de Duitse autoriteiten. Dit verzoek wordt op 28 april 2026 door de Duitse autoriteiten aanvaard in toepassing van artikel 18(1)d van de Verordening 604/2013 (de Dublin III-verordening).

1.4. Op 6 mei 2026 beslist de verwerende partij tot het treffen van overdrachtsbesluiten ten aanzien van de verzoekende partijen (bijlage 26^{quater}). Dit zijn de bestreden beslissingen, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 6 mei 2026, en die luiden als volgt:

-ten aanzien van eerste verzoekende partij:

“Overdrachtsbesluit

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

naam: I.

voornaam: R.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: G.

nationaliteit: Nigeria

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Duitsland.

Betrokkene wordt vastgehouden in een FITT-woning te Zulte om de overdracht aan Duitsland uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 18 §1 d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013. De heer I. R., verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te hebben, bood zich op 08.04.2026 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hij diende formeel zijn verzoek in op 08.04.2026.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene reeds een verzoek tot internationale bescherming indiende in Italië op 26.09.2017, in Frankrijk op 30.01.2018, in Duitsland op 20.04.2018 en op 22.06.2021 en in Nederland op 07.04.2021.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 14.04.2026. Hij verklaarde ongehuwd te zijn maar wel een verloofde te hebben, R. Me., geboren op (...)1995, Nigeria. Betrokkene verklaarde samen met zijn partner 3 kinderen te hebben: R. M., F, geboren in Duitsland op (...)2018, Nigeriaanse nationaliteit; R. H., M, geboren in Duitsland op (...)2019, Nigeriaanse nationaliteit en R. P. (...), M, geboren in Duitsland op (...)2022, Nigeriaanse nationaliteit. Betrokkene verklaarde dat hij samen met zijn partner en kinderen naar België reisde, ze verblijven samen in hetzelfde opvangcentrum. Zijn partner diende op eigen naam onder dossiernummer 10502218 een verzoek om internationale bescherming in. Zijn kinderen maken deel uit van het verzoek van zijn partner en bijgevolg ook van haar beslissing. Betrokkene verklaarde verder geen familieleden te hebben die in België of in een andere lidstaat verblijven.

Betrokkene kon tijdens het persoonlijk onderhoud geen identiteitsdocumenten voorleggen. Hij verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort of andere identiteitsdocumenten.

Betrokkene verklaarde dat hij Nigeria rond in 2016 heeft verlaten omwille van bedreigingen door fundamentalistische groep waartoe zijn oom behoorde, hij reisde met een motorfiets en auto via Niger naar Libië waar hij tot 2017 verbleef. Hij maakte per boot de oversteek naar Italië waar hij in 26.09.2017 zijn vingerafdrukken gaf, betrokkene verklaarde dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Italië. hij verklaarde dat hij na ongeveer een maand per trein naar Frankrijk reisde. hij verklaarde dat zijn vingerafdrukken in Frankrijk werden genomen maar dat hij er geen internationale bescherming vroeg. Hij verliet Frankrijk na 2 maanden en reisde per trein naar Duitsland waar hij in 2018 aankwam en verbleef tot 2021. Betrokkene stelde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland en dat dit verzoek het voorwerp was van een afwijzing. Omdat hij vreesde naar Nigeria te worden teruggestuurd reisde betrokkene in 2021 naar Nederland.

Betrokkene stelde dat zijn vingerafdrukken werd genomen in Nederland maar verklaarde dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Hij stelde dat hij door Nederland werd geïnformeerd dat hun procedure in Duitsland nog niet afgelopen was. Hij keerde per trein terug naar Duitsland waar hij in 2021 opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende en waar hij verbleef tot 05.04.2026. Dit verzoek werd opnieuw afgewezen op 31.03.2026 en ze kregen er een bevel om het grondgebied te verlaten. Om die reden besloot betrokkene op 05.04.2025 naar België te reizen.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom zij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene antwoordde dat hij naar België kwam omdat hij opzoeking deed waaruit bleek dat België goede mensen heeft. Hij uitte verzet tegen alle landen waar hij eerder een verzoek indiende omdat hij nergens vrede kende. Hij stelde lang in

Duitsland te hebben gewoond zonder een antwoord te krijgen om dat uiteindelijk toch een negatief antwoord te krijgen. Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Italië, Nederland en Frankrijk omdat hij niet gelooft dat ze hem steun kunnen bieden, hij wil enkel in vrede kunnen leven en zijn leven starten voor hemzelf en zijn gezin.

Op 22.04.2026 verstuurdde wij een terugnameverzoek naar de Italiaanse, Duitse, Franse en Nederlandse instanties. op 27.04.2026 ontvingen we een weigering van de Franse instanties. De Duitse instanties stemden op 28.04.2026 in met ons verzoek conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Frankfurt/Main of de grenspost van Aken Zuid/Raeren. Betrokkene dient zich aan te melden bij HEAE Giessen, Lilienthalstrasse 2, 35394 Giessen. Op 30.04.2026 ontvingen we een weigering van de Franse instanties en op 04.05.2026 van de Italiaanse instanties.

Met betrekking tot de echtgenote en kinderen van betrokkene die ook internationale bescherming vroegen in België op 08.04.2026 merken we op dat er voor hen op 22.04.2026 ook een overnameverzoek gericht werd aan de Duitse instanties en dat zij voor hen ook instemden met de overname en met de behandeling van het verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. We merken dan ook op dat er voor hen ook een bijlage 26quater als beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zal worden uitgereikt op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Op 29.04.2026 ontvingen onze diensten van de advocaat van de betrokkene een schrijven waarin de toepassing van de soevereiniteitsclausule wordt verzocht en dus wordt gevraagd dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene door België zou worden behandeld. De advocaat van betrokkene brengt een aantal bezwaren aan tegen een overdracht aan Duitsland. Verder in deze beslissing gaan we dieper in op de aangehaalde punten.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU(1) Schrappen wat niet past.

Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de

omstandigheden in het kader van de Dublinverordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Duitse instanties stemden op 28.04.2026 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013: ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2): "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek voor internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing. We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Duitse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

We benadrukken tevens dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

Wat betreft de vrees dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Duitsland staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Duitse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Duitsland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Middels het akkoord van 28.04.2026 hebben de Duitse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Duitsland. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Zolang er geen uitspraak is in dit tweede verzoek kan de betrokkene niet worden verwijderd van het Duitse grondgebied.

Wij benadrukken dat Duitsland verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek onderwerpt en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betrokkene verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat hij opzoekingen deed waaruit bleek dat België goede mensen heeft. We benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient verder te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen nadat zijn verzoek in een andere lidstaat is afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Betrokkene stelde dat zijn verzoek in Duitsland werd afgewezen en hij een bevel kreeg het land te verlaten.

Hieromtrent benadrukken we dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatische impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Middels de advocaat van betrokkene kregen we enkele medische attesten voor de zoon van betrokkene, R. H. (...). Uit deze medische attesten blijkt dat in Duitsland werd vastgesteld dat H. (...) vroegkinderlijk autisme heeft. Er werd volgens het Duitse rapport in 2023 een diagnose gesteld en een behandelingsplan opgesteld. De advocaat van betrokkene beweert dat ze in Duitsland geen behandeling voor H. (...) konden opstarten omdat hun verzoek er werd afgewezen. We merken op dat betrokkene nog 3 jaar in Duitsland verbleef na de stelling van de diagnose en de opstelling van het behandelingsplan. Betrokkene stelde zelf dat zijn verzoek in Duitsland pas op 31.03.2026 werd afgewezen, dit betekent dat er dus minstens 3 jaar lang de mogelijkheid is geweest voor een behandeling voor Harry. Het rapport van de Duitse zorgverstrekkers toont alleszins aan dat Duitsland op de hoogte is van de medische situatie van de familie en hier ook de nodige behandeling kan aanbieden. We verwijzen in dit verband naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten.

Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging, behandeling of begeleiding kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene en zijn gezin zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate") aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien.

We willen benadrukken dat op geen enkel manier werd aangetoond dat de zoon van betrokkene in de verantwoordelijke lidstaat, Duitsland, niet de nodige zorgen zou kunnen ontvangen. Daarnaast werden geen concrete elementen voorgelegd die aangeven dat hij in België moet behandeld worden omdat een overdracht levensbedreigend kan zijn wegens zijn gezondheidstoestand. We merken nogmaals op dat de betrokkene in geval van problemen omtrent zijn persoonlijke gezondheid of die van zijn gezin zich kan wenden tot de bevoegde Duitse instanties.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een lidstaat te blijven louter om de reden dat die lidstaat betere medische verzorging zou kunnen verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een verzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken verzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de

gezondheidstoestand bij overdracht aan Duitsland en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Middels zijn advocaat stelde betrokkene dat er in Duitsland de laatste jaren een sterke opgang is van extreem rechts en hier het bijhorende racisme en xenofobie. De advocaat verwijst door middel van enkele artikels uit de pers naar cijfers die zouden aantonen dat haatmisdrijven en racistische aanvallen aan een opmars bezig zijn in Duitsland. Hieromtrent wensen we op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid en dat betrokkene geen concrete elementen meegaf waarom juist in België minder sprake zou zijn van racisme in vergelijking met Duitsland. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen, geen aanleiding is tot de conclusie dat de Duitse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Duitsland.

Bovendien impliceert dit ook niet dat de Duitse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Duitse bevolking geen voorstander is van de opvang van vluchtelingen, of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Duitse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen. Tevens leidt dit geenszins tot de conclusie dat de Duitse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Duitse grondgebied verblijven.

De advocaat van betrokkene stelde dat er de laatste jaren een verstrenging merkbaar is in het Duitse asielbeleid.

We benadrukken dat een strenger migratiebeleid niet automatisch betekent dat Duitsland zich niet meer aan zijn internationale verplichtingen zou houden of dat verzoekers er hoe dan ook een onmenselijke of vernederende behandeling te wachten staat. We benadrukken dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginzel.

Middels zijn advocaat stelde betrokkene dat Duitsland zich niet zou houden aan het principe van non-refoulement en pushbacks zou uitvoeren. Hij stelde dat Duitsland in 2018 terug grenscontroles invoerde aan de buitengrenzen en dat de federale politie in een nieuwe procedure de mogelijkheid kreeg mensen te weigeren aan de grens zonder ze de mogelijkheid te geven een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Wat dit betreft willen we opmerken dat de Duitse instanties middels het akkoord dd. 28.04.2026 instemden met ons verzoek voor §(de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 : ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2): "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". Middels het akkoord hebben de Duitse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Duitsland.

De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Zolang er geen uitspraak is in dit verzoek kan de betrokkene niet worden verwijderd van het Duitse grondgebied. Dit betekent verder dat de betrokkene niet het slachtoffer is van een illegale push-back. Bijgevolg is dit niet van toepassing op de situatie van de betrokkene.

We merken verder ook op dat de advocaat van betrokkene in zijn tussenkomst veel verwijst naar artikels uit de pers en niet naar wetenschappelijke studies of rapporten. Het gegeven dat eerder welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. In het rapport over asiel en internationale bescherming in Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Duitsland (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - Country Report : Germany" - 2024, laatste update 16.06.2025, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat personen die in het kader van een Dublinprocedure naar Duitsland worden teruggestuurd geen moeilijkheden ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure om internationale bescherming aan te vragen. (AIDA-rapport p. 81, There have

been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany.).

De advocaat van betrokkene verwijst ook naar het AIDA-rapport om aan te halen dat de levensomstandigheden in de Duitse centra niet overal van hetzelfde niveau zijn waardoor betrokkene het risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. Hij haalt onder meer aan dat niet elk centrum beschikt over een keuken waar verzoekers zelf eten kunnen maken, dat er weinig recreatiemogelijkheden voor kinderen zijn en dat er in de grote collectieve opvangcentra overbevolking is. Volgens het AIDA-rapport hebben verzoekers om internationale bescherming recht op opvang vanaf het moment dat ze om internationale bescherming verzoeken en dit zolang hun procedure loopt. (AIDA p.155) Het rapport vermeldt dat de levensomstandigheden van de opvangvoorzieningen kunnen verschillen van centrum tot centrum en dat ze het voorwerp van kritiek kunnen zijn. In 2022 gingen de omstandigheden in de Duitse opvangcentra in het algemeen achteruit door overbevolking die grotendeels een gevolg was van de oorlog in Oekraïne en de situatie in Afghanistan, ondanks een daling van het aantal verzoeken bleef deze situatie bestaan in 2024 en begin 2025 (AIDA p. 177, The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs). Ondanks de daling in het aantal verzoeken blijven de voorzieningen voor noodopvang die in 2022 in gebruik werden genomen noodzakelijk om iedereen van opvang te kunnen voorzien omwille van een moeilijke doorstroom naar lange-termijn opvang in de deelstaten. Er is ook nog een uitbreiding voorzien van 1000 plaatsen in containers in de loop van 2026. (AIDA p. 170-171) We zijn van oordeel dat bovenstaande niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De advocaat van betrokkene haalde aan dat de financiële ondersteuning die verzoekers ontvangen kan worden gereduceerd wanneer blijkt dat zij in een andere lidstaat ook reeds een verzoek om internationale bescherming indienden. Het AIDA rapport vermeldt dat financiële ondersteuning effectief kan worden verminderd wanneer een verzoek als niet-ontvankelijk wordt beoordeeld op basis van het feit dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek. (AIDA p. 161). In het geval van betrokkene is reeds vastgesteld dat Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is, Duitsland heeft deze verantwoordelijkheid ook aanvaard in overeenstemming met artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Bovenstaande is dus niet van toepassing op de situatie van betrokkene.

Middels zijn advocaat haalt betrokkene verschillende moeilijkheden aan in de toegang tot de Duitse arbeidsmarkt en het Duitse onderwijs. Daarnaast stellen ze ook dat eens een verzoeker de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming heeft gekregen hij erg veel moeilijkheden kan ondervinden op de private Duitse woonmarkt. Het rapport vermeldt dat de toegang tot de arbeidsmarkt voor verzoekers in Duitsland inderdaad erg beperkt en complex is. Verzoekers die in initiële opvangcentra moeten verblijven mogen niet werken. Verzoekers in een initieel opvangcentrum die een verblijfsdocument (Aufenthaltsgestattung) hebben mogen onder bepaalde voorwaarden wel werken vanaf ze negen maanden in procedure zijn. Verzoekers uit een veilig derde land mogen dan weer niet werken. Indien verzoekers niet in een opvangcentrum verblijven en ze hebben een verblijfsdocument (Aufenthaltsgestattung) mogen ze werken vanaf hun procedure drie maanden bezig is. (Aida p. 183) Onderwijs is in Duitsland in principe toegankelijk en verplicht voor alle kinderen ongeacht de verblijfsstatus die zij hebben. De leeftijd waarbinnen de schoolplicht bestaat kunnen wel verschillen tussen de verschillende Duitse deelstaten. Er worden in het rapport ook enkele obstakels vermeldt in de toegang tot het Duitse onderwijs voor kinderen van verzoekers. (Aida p. 186-187). Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Betrokkene stelde via zijn advocaat dat de toegang tot gratis rechtsbijstand in problematisch is. Het AIDA-rapport stelt dat er in Duitsland geen systematische toegang tot rechtsbijstand is in eerste instantie. Deze bijstand wordt meestal georganiseerd door welzijnsorganisaties en NGO's maar zij zijn niet in elk opvangcentrum aanwezig. Voor bijstand tijdens een beroepsprocedure moet effectief worden bekeken of er recht is op gratis rechtsbijstand afhankelijk van de slaagkansen van de zaak. (AIDA p. 60-61). Dat er bepaalde voorwaarden worden verbonden aan het krijgen van gratis rechtsbijstand betekent niet dat er in geen geval toegang is tot gratis rechtsbijstand. Dit leidt ook niet tot de conclusie dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We wijzen in dit verband ook naar artikels 19 tot en met 22 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit blijkt dat de lidstaten ervoor dienen te zorgen dat asielzoekers vanaf het begin en reeds tijdens de procedure in eerste aanleg basisinformatie kunnen verkrijgen over de asielprocedure, waaronder toegang tot tolkdiensten en basis juridisch advies of kosteloze juridische en procedurele

informatie. Betrokkene of zijn advocaat tonen niet aan dat de Duitse autoriteiten, of door hen aangewezen NGO's of andere gespecialiseerde overheidsdiensten, verzoeker vanaf het begin van de procedure niet de vereiste kosteloze juridische en procedurele informatie verstrekken. We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Duitsland. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Duitse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Betrokkene verklaarde dat hij in goede gezondheid is. Het AIDA-rapport stelt dat hoewel de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming zich de eerste 36 maanden beperkt tot 'noodzakelijke verzorging' voor acute ziektes of pijn de term 'noodzakelijke verzorging' niet werd gespecificeerd. Uiteindelijk blijkt uit de praktijk dat in Duitsland ook personen met chronische gezondheidsproblemen die geen acute pijn of ziekte hebben recht op medische verzorging wanneer deze verzorging onontbeerlijk is om de gezondheid van de betrokken persoon te waarborgen (AIDA p. 191-192). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Tot op heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Duitse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten."

-ten aanzien van tweede verzoekende partij:

"Overdrachtsbesluit

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: R (..)

voornaam: M (..)

geboortedatum: (..)1995

geboorteplaats: Lagos

nationaliteit: Nigeria

+ minderjarige kinderen:

R M. (..), F, geboren in Duitsland op (..)2018, Nigeriaanse nationaliteit

R. H. (..), M, geboren in Duitsland op (..)2019, Nigeriaanse nationaliteit

R. P. (..), M, geboren in Duitsland op (..)2022, Nigeriaanse nationaliteit

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Duitsland.

Betrokkene wordt vastgehouden in een FITT-woning te Zulte om de overdracht aan Duitsland uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 18 §1 d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw R. M. (...), verder de betrokkene genoemd, die verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te hebben, bood zich op 08.04.2026 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen voor haarzelf en haar minderjarige kinderen. De betrokkene diende formeel haar verzoek in op 08.04.2026.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene eerder een verzoek indiende in Italië op 26.09.2017, in Frankrijk op 30.01.2018, in Duitsland op 20.04.2018, in Nederland op 07.04.2021 en nogmaals in Duitsland op 22.06.2021.

De betrokkene werd in het kader van haar verzoek gehoord op 14.04.2026. Ze verklaarde ongehuwd te zijn maar wel een verloofde te hebben, I. R. (...), geboren op (...)1994, Nigeria. Betrokkene verklaarde samen met haar partner 3 kinderen te hebben: R. M. (...), F, geboren in Duitsland op (...)2018, Nigeriaanse nationaliteit; R. H. (...), M, geboren in Duitsland op (...)2019, Nigeriaanse nationaliteit en R. P. (...), M, geboren in Duitsland op (...)2022, Nigeriaanse nationaliteit. Betrokkene verklaarde dat ze samen met haar partner en kinderen naar België reisde, ze verblijven samen in hetzelfde opvangcentrum.

Haar kinderen maken deel uit van haar verzoek en bijgevolg ook van deze beslissing. Haar partner diende op eigen naam onder dossiernummer xxxxxxxx een verzoek om internationale bescherming in. Betrokkene verklaarde verder geen familieleden te hebben die in België of in een andere lidstaat verblijven.

Betrokkene kon tijdens het persoonlijk onderhoud geen identiteitsdocumenten voorleggen. Ze verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort of andere identiteitsdocumenten.

Betrokkene verklaarde dat ze Nigeria rond maart 2015 heeft verlaten omwille van bedreigingen door een sekte, ze reisde per wagen naar Libië waar ze tot juni of juli 2016 verbleef. Betrokkene stelde dat ze haar huidige partner leerde kennen toen ze in Libië verbleef. Ze maakte per boot de oversteek naar Italië waar ze in 26.09.2017 haar vingerafdrukken gaf, betrokkene verklaarde dat ze geen verzoek om internationale bescherming indiende in Italië. Ze verklaarde dat ze na ongeveer 3 maanden per trein naar Frankrijk reisde. Ze verklaarde dat haar vingerafdrukken in Frankrijk werden genomen maar dat ze er geen internationale bescherming vroeg.

Betrokkene stelde dat ze er bedreigd werd door dezelfde groep als in haar thuisland. Ze verliet Frankrijk in 2018 en reisde per trein naar Duitsland waar ze ongeveer 3 jaar verbleef. Betrokkene stelde dat ze een verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland en dat dit verzoek het voorwerp was van een afwijzing. Omdat ze vreesde naar Nigeria te worden teruggestuurd en dat haar dochter van haar zou worden afgenomen reisde betrokkene in 2021 naar Nederland. Betrokkene stelde dat haar vingerafdrukken werd genomen in Nederland maar verklaarde dat ze er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Ze stelde dat Duitsland om hun terugkeer vroeg omdat hun procedure nog niet afgelopen was. Ze keerde per trein terug naar Duitsland waar ze in 2021 opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende en waar ze verbleef tot 05.04.2026. Dit verzoek werd opnieuw afgewezen en ze kregen er een bevel om het grondgebied te verlaten. Om die reden besloot betrokkene op 05.04.2025 naar België te reizen.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom zij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene antwoordde dat ze naar België kwam omdat dit dichtbij Duitsland is, omwille van haar gezondheidsproblemen (astma) en die van haar zoon (autisme) konden ze niet ver reizen. Ze uitte verzet tegen een overdracht aan Italië omdat ze zich er niet veilig voelde. Ze uitte tevens verzet tegen een overdracht aan Duitsland omdat er geen goede opvangplaats was en geen opportuniteiten. Ze stelde dat ze de taal leerde en cursussen volgde om te integreren maar het allemaal niets uithaalde. Betrokkene heeft ook bezwaar tegen een overdracht aan Frankrijk omdat ze er niet veilig was en niet werd geholpen toen ze ziek was. Tot slot heeft betrokkene ook bezwaar tegen een overdracht aan Nederland omdat ze er werden gevraagd naar Duitsland terug te keren.

Op 22.04.2026 verstuurdde wij een terugnameverzoek naar de Italiaanse, Franse, Duitse en Nederlandse instanties. op 27.04.2026 ontvingen we een weigering van de Franse instanties. De Duitse instanties stemden op 28.04.2026 in met ons verzoek conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Frankfurt/Main of de grenspost van Aken Zuid/Raeren. Betrokkene dient zich aan te melden bij HEAE Giessen, Lilienthalstrasse 2, 35394 Giessen. Op 30.04.2026 ontvingen we een weigering van de Franse instanties en op 04.05.2026 van de Italiaanse instanties.

Met betrekking tot de echtgenoot van betrokkene die ook internationale bescherming vroeg in België op 08.04.2026 merken we op dat er voor hem op 22.04.2026 ook een overnameverzoek gericht werd aan de Duitse instanties en dat zij voor hem ook instemden met de overname en met de behandeling van het verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. We merken dan ook op dat er voor hem tevens een bijlage 26quater als beslissing tot weigering van verblijf met bevel om

het grondgebied te verlaten zal worden uitgereikt op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Op 29.04.2026 ontvingen onze diensten van de advocaat van de betrokkene een schrijven waarin de toepassing van de soevereiniteitsclausule wordt verzocht en dus wordt gevraagd dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene door België zou worden behandeld. De advocaat van de betrokkene brengt een aantal bezwaren aan tegen een overdracht aan Duitsland. Verder in deze beslissing gaan we dieper in op de aangehaalde punten.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Duitse instanties stemden op 28.04.2026 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013: ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2): "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek voor internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing. We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Duitse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

We benadrukken tevens dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

Wat betreft de vrees dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Duitsland staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Duitse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Duitsland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Middels het akkoord van 28.04.2026 hebben de Duitse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Duitsland. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Zolang er geen uitspraak is in dit tweede verzoek kan de betrokkene niet worden verwijderd van het Duitse grondgebied.

Wij benadrukken dat Duitsland verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek onderwerpt en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betrokkene verklaarde dat ze een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat ons land dichtbij Duitsland ligt, omwille van haar gezondheidsproblemen (astma) en die van haar zoon (autisme) konden ze niet ver reizen. We benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat haar verzoek dient te worden behandeld. Het dient verder te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar zij een verzoek om internationale bescherming wil indienen nadat haar verzoek in een andere lidstaat is afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Betrokkene stelde dat haar verzoek in Duitsland werd afgewezen en ze een bevel kreeg het land te verlaten. Hieromtrent benadrukken we dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatische impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring,

betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Middels de advocaat van betrokkene kregen we enkele medische attesten voor de zoon van betrokkene, R. H. (...). Uit deze medische attesten blijkt dat in Duitsland werd vastgesteld dat H. (...) vroegkindelijk autisme heeft. Er werd, volgens het Duitse rapport in 2023 een diagnose gesteld en een behandelingsplan opgesteld. De advocaat van betrokkene beweert dat ze in Duitsland geen behandeling voor H. (...) konden opstarten omdat hun verzoek er werd afgewezen. We merken op dat betrokkene nog 3 jaar in Duitsland verbleef na de stelling van de diagnose en de opstelling van het behandelingsplan. Het rapport van de Duitse zorgverstrekkers toont alleszins aan dat Duitsland op de hoogte is van de medische situatie van de familie en hier ook de nodige behandeling kan aanbieden. In de tussenkomst van de advocaat wordt tevens aangehaald dat betrokkene in haar thuisland het slachtoffer werd van genitale verminking. Er wordt echter geen melding gemaakt van medische zorgen die betrokken op dit moment nodig zou hebben die hiermee te maken zouden kunnen hebben. Betrokkene lijdt ook aan astma en zou hiervoor in België een arts raadplegen. Ze bezorgde ons geen medische attesten over haar persoonlijke gezondheidstoestand. We verwijzen in dit verband naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging, behandeling of begeleiding kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene en haar gezin zal de nodige informatie betreffende hun gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate") aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien.

We willen benadrukken dat op geen enkel manier werd aangetoond dat de zoon van betrokkene in de verantwoordelijke lidstaat, Duitsland, niet de nodige zorgen zou kunnen ontvangen. Daarnaast werden geen concrete elementen voorgelegd die aangeven dat hij in België moet behandeld worden omdat een overdracht levensbedreigend kan zijn wegens zijn gezondheidstoestand. We merken nogmaals op dat de betrokkene in geval van problemen omtrent haar persoonlijke gezondheid of die van haar gezin zich kan wenden tot de bevoegde Duitse instanties.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een lidstaat te blijven louter om de reden dat die lidstaat betere medische verzorging zou kunnen verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een verzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken verzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Duitsland en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Middels haar advocaat stelde betrokkene dat er in Duitsland de laatste jaren een sterke opgang is van extreem rechts en hier het bijhorende racisme en xenofobie. Hieromtrent wensen we op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid en dat betrokkene geen concrete elementen meegaf waarom juist in België minder sprake zou zijn van racisme in vergelijking met Duitsland.

Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen, geen aanleiding is tot de conclusie dat de Duitse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscollages in Duitsland. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Duitse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Duitse bevolking geen voorstander is van de

opvang van vluchtelingen, of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Duitse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen. Tevens leidt dit geenszins tot de conclusie dat de Duitse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Duitse grondgebied verblijven. De advocaat van betrokkene stelde dat er de laatste jaren een verstrenging merkbaar is in het Duitse asielbeleid.

We benadrukken dat een strenger migratiebeleid niet automatisch betekent dat Duitsland zich niet meer aan zijn internationale verplichtingen zou houden of dat verzoekers er hoe dan ook een onmenselijke of vernederende behandeling te wachten staat. We benadrukken dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Middels haar advocaat stelde betrokkene dat Duitsland zich niet zou houden aan het principe van nonrefoulement en pushbacks zou uitvoeren. Zij stelde dat Duitsland in 2018 terug grenscontroles invoerde aan de buitengrenzen en dat de federale politie in een nieuwe procedure de mogelijkheid kreeg mensen te weigeren aan de grens zonder ze de mogelijkheid te geven een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Wat dit betreft willen we opmerken dat de Duitse instanties middels het akkoord dd. 28.04.2026 instemden met ons verzoek voor §(de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 : ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2): "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". Middels het akkoord hebben de Duitse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het

verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Duitsland. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Zolang er geen uitspraak is in dit verzoek kan de betrokkene niet worden verwijderd van het Duitse grondgebied. Dit betekent verder dat de betrokkene niet het slachtoffer is van een illegale push-back. Bijgevolg is bovenstaande niet van toepassing op de situatie van de betrokkene.

We merken verder ook op dat de advocaat van betrokkene in zijn tussenkomst veel verwijst naar artikels uit de pers en niet naar wetenschappelijke studies of rapporten. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Duitsland (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - Country Report : Germany" - 2024, laatste update 16.06.2025, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat personen die in het kader van een Dublinprocedure naar Duitsland worden teruggestuurd geen moeilijkheden ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure om internationale bescherming aan te vragen. (AIDA-rapport p. 81, *There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany.*).

De advocaat van betrokkene verwijst ook naar het AIDA-rapport om aan te halen dat de levensomstandigheden in de Duitse centra niet overal van hetzelfde niveau zijn waardoor betrokkene het risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

Hij haalt onder meer aan dat niet elk centrum beschikt over een keuken waar verzoekers zelf eten kunnen maken, dat er weinig recreatiemogelijkheden voor kinderen zijn en dat er in de grote collectieve opvangcentra overbevolking is. Volgens het AIDA-rapport hebben verzoekers om internationale bescherming recht op opvang vanaf het moment dat ze om internationale bescherming verzoeken en dit zolang hun procedure loopt. (AIDA p. 155) Het rapport vermeldt dat de levensomstandigheden van de opvangvoorzieningen kunnen verschillen van centrum tot centrum en dat ze het voorwerp van kritiek kunnen zijn. In 2022 gingen de omstandigheden in de Duitse opvangcentra in het algemeen achteruit door overbevolking die grotendeels een gevolg was van de oorlog in Oekraïne en de situatie in Afghanistan, ondanks een daling van het aantal verzoeken bleef deze situatie bestaan in 2024 en begin 2025 (AIDA p. 177, *The living conditions in many initial reception centres have been*

criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs). Ondanks de daling in het aantal verzoeken blijven de voorzieningen voor noodopvang die in 2022 in gebruik werden genomen noodzakelijk om iedereen van opvang te kunnen voorzien omwille van een moeilijke doorstroom naar lange-termijn opvang in de deelstaten. Er is ook nog een uitbreiding voorzien van 1000 plaatsen in containers in de loop van 2026. (AIDA p. 170-171) We zijn van oordeel dat bovenstaande niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De advocaat van betrokkene haalde aan dat de financiële ondersteuning die verzoekers ontvangen kan worden gereduceerd wanneer blijkt dat zij in een andere lidstaat ook reeds een verzoek om internationale bescherming indienden. Het AIDA rapport vermeldt dat financiële ondersteuning effectief kan worden verminderd wanneer een verzoek als niet-ontvankelijk wordt beoordeeld op basis van het feit dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek. (AIDA p. 161). In het geval van betrokkene is reeds vastgesteld dat Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is, Duitsland heeft deze verantwoordelijkheid ook aanvaard in overeenstemming met artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Bovenstaande is dus niet van toepassing op de situatie van betrokkene.

Middels haar advocaat haalt betrokkene verschillende moeilijkheden aan in de toegang tot de Duitse arbeidsmarkt en het Duitse onderwijs. Daarnaast stellen ze ook dat eens een verzoeker de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming heeft gekregen hij erg veel moeilijkheden kan ondervinden op de private Duitse woonmarkt. Het rapport vermeldt dat de toegang tot de arbeidsmarkt voor verzoekers in Duitsland inderdaad erg beperkt en complex is. Verzoekers die in initiële opvangcentra moeten verblijven mogen niet werken. Verzoekers in een initieel opvangcentrum die een verblijfsdocument (Aufenthaltsgestattung) hebben mogen onder bepaalde voorwaarden wel werken vanaf ze negen maanden in procedure zijn. Verzoekers uit een veilig derde land mogen dan weer niet werken. Indien verzoekers niet in een opvangcentrum verblijven en ze hebben een verblijfsdocument (Aufenthaltsgestattung) mogen ze werken vanaf hun procedure drie maanden bezig is. (Aida p. 183) Onderwijs is in Duitsland in principe toegankelijk en verplicht voor alle kinderen ongeacht de verblijfsstatus

die zij hebben. De leeftijd waarbinnen de schoolplicht bestaat kunnen wel verschillen tussen de verschillende Duitse deelstaten. Er worden in het rapport ook enkele obstakels vermeldt in de toegang tot het Duitse onderwijs voor kinderen van verzoekers. (Aida p. 186-187). Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar haar economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Betrokkene stelde via haar advocaat dat de toegang tot gratis rechtsbijstand in problematisch is. Het AIDArapport stelt dat er in Duitsland geen systematische toegang tot rechtsbijstand is in eerste instantie. Deze bijstand wordt meestal georganiseerd door welzijnsorganisaties en NGO's maar zij zijn niet in elk opvangcentrum aanwezig. Voor bijstand tijdens een beroepsprocedure moet effectief worden bekeken of er recht is op gratis rechtsbijstand afhankelijk van de slaagkansen van de zaak. (AIDA p. 60-61). Dat er bepaalde voorwaarden worden verbonden aan het krijgen van gratis rechtsbijstand betekent niet dat er in geen geval toegang is tot gratis rechtsbijstand. Dit leidt ook niet tot de conclusie dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We wijzen in dit verband ook naar artikels 19 tot en met 22 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit blijkt dat de lidstaten ervoor dienen te zorgen dat asielzoekers vanaf het begin en reeds tijdens de procedure in eerste aanleg basisinformatie kunnen verkrijgen over de asielprocedure, waaronder toegang tot tolkdiensten en basis juridisch advies of kosteloze juridische en procedurele informatie. Betrokkene of haar advocaat tonen niet aan dat de Duitse autoriteiten, of door hen aangewezen NGO's of andere gespecialiseerde overheidsdiensten, verzoeker vanaf het begin van de procedure niet de vereiste kosteloze juridische en procedurele informatie verstrekken.

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Duitsland. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Duitse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport stelt dat hoewel de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming zich de eerste 36 maanden beperkt tot 'noodzakelijke verzorging' voor acute ziektes of pijn de term 'noodzakelijke verzorging' niet werd gespecificeerd. Uiteindelijk blijkt uit de praktijk dat in Duitsland ook personen met chronische gezondheidsproblemen die geen acute pijn of ziekte hebben recht op medische verzorging wanneer deze verzorging onontbeerlijk is om de gezondheid van de betrokken persoon te waarborgen (AIDA p. 191-192). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest tot gevolg dreigt te hebben.

Tot op heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Duitse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

Brussel, 06.05.2026

De gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie"

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoekende partijen aanvoeren, zijn zij momenteel ondergebracht in een FITT-woning met het oog op hun verwijdering van het grondgebied. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verwerende partij, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

2.3.1. Verzoekende partijen zetten in twee middelen het volgende uiteen in het verzoekschrift:

“Premier moyen pris de la violation des articles 3 et 13 de la Convention européenne des Droits de l'Homme (ci-après : CEDH), de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne (ci-après : la Charte), de l'article 33 de la Convention de Genève, des articles 3.2 et 17-1 du Règlement (UE) n° 604/2013 du Parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013 établissant les critères et mécanismes de détermination de l'État membre responsable de l'examen d'une demande de protection internationale introduite dans l'un des États membres par un ressortissant de pays tiers ou apatride (ci-après : Règlement Dublin III), des articles 51/5 et 62 de la loi du 15.12.1980 relative à l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, des articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et du principe de bonne administration, dont le devoir de soin et de minutie.

Première branche

La partie requérante fait valoir que son transfert vers l'Allemagne l'exposerait à un risque sérieux et avéré de subir des traitements inhumains ou dégradants, contraires à l'article 3 de la CEDH et à l'article 4 de la Charte. L'article 3.2, alinéa 2, du Règlement Dublin III dispose que « lorsqu'il est impossible de transférer un demandeur vers l'État membre initialement désigné comme responsable parce qu'il y a de sérieuses raisons de croire qu'il existe dans cet État membre des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs, qui entraînent un risque de traitement inhumain ou dégradant au sens de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, l'État membre procédant à la détermination de l'État membre responsable poursuit l'examen des critères énoncés au chapitre III afin d'établir si un autre État membre peut être désigné comme responsable ».

Cette disposition met en oeuvre la jurisprudence de la Cour EDH issue notamment de l'arrêt M.S.S. c. Belgique et Grèce ([GC], n° 30696/09 du 21 janvier 2011), de l'arrêt Tarakhel c. Suisse ([GC], n° 29217/12 du 4 novembre 2014) et de l'arrêt C.K. e.a. c. Republika Slovenija (CJUE, C-578/16 du 16 février 2017) suivant lequel « même en l'absence de raisons sérieuses de croire à l'existence de défaillances systémiques dans l'État membre responsable de l'examen de la demande d'asile, le transfert d'un demandeur d'asile dans le cadre du règlement n° 604/2013 ne peut être opéré que dans des conditions excluant que ce transfert entraîne un risque réel et avéré que l'intéressé subisse des traitements inhumains ou dégradants, au sens de cet article ».

L'examen, dans le cadre du contrôle de l'article 3 CEDH, doit donc tenir compte simultanément des défaillances générales du système d'asile et d'accueil de l'État de destination ET des éléments individuels de vulnérabilité de la personne concernée.

1. Défaillances objectives en Allemagne, documentées par le rapport AIDA – Country Report Germany, Update 2024 (mis à jour en juin 2025)

Le rapport documente plusieurs défaillances structurelles dont la pertinence pour la situation individuelle de la famille est manifeste.

a) Saturation et inadéquation des conditions d'accueil — particulièrement préjudiciables au jeune Harry et à la cellule familiale

Le rapport AIDA 2024 (mise à jour juin 2025) relève, dans son overview p. 18, le maintien et la prolongation des hébergements d'urgence :

« Ongoing use of emergency shelters: The use of emergency shelters such as the former Berlin-Tegel airport was prolonged due to insufficient long-term housing options available in the city. Originally temporary, these shelters now accommodate thousands under challenging conditions. Overcrowding, long waiting times for permanent housing, and lack of privacy and hygiene persist, prompting Berlin to plan permanent

accommodation for up to 3,000 people at Tegel starting in 2025. Similar emergency accommodation measures continue in Hamburg, Cologne, and Bremen. »

Traduction libre : « Recours continu aux hébergements d'urgence : L'utilisation d'hébergements d'urgence tels que l'ancien aéroport de Berlin-Tegel a été prolongée en raison de l'insuffisance d'options de logement à long terme disponibles dans la ville. Initialement temporaires, ces hébergements accueillent désormais des milliers de personnes dans des conditions difficiles. La surpopulation, les longs délais d'attente pour un logement permanent, et l'absence d'intimité et d'hygiène persistent, ce qui pousse Berlin à prévoir un hébergement permanent pour jusqu'à 3.000 personnes à Tegel à partir de 2025. Des mesures d'hébergement d'urgence similaires se poursuivent à Hambourg, Cologne et Brême. »

Source : AIDA Country Report Germany – 2024 Update (juin 2025), Overview, p. 18.

Concernant les structures d'hébergement, le rapport AIDA précise (p. 180) :

« Facilities are often isolated or in remote locations. Many temporary facilities do not comply with basic standards and do not guarantee privacy. According to reports this has led to serious health problems for some asylum seekers, especially in cases of long stays in collective accommodation centres. In facilities in which food is provided, asylum seekers are sometimes not allowed to prepare their own food and/or no cooking facilities exist. (...) Concerns have also been raised around limited space and equipment for recreation, including for children, in some facilities. In some centres, no separate and quiet space is available for children, for example to do their homework for school. »

Traduction libre : « Les installations sont souvent isolées ou situées dans des endroits éloignés. De nombreuses installations temporaires ne sont pas conformes aux normes de base et ne garantissent pas l'intimité. Selon les rapports, cela a entraîné de graves problèmes de santé pour certains demandeurs d'asile, en particulier dans les cas de longs séjours dans des centres d'hébergement collectif. Dans les centres où la nourriture est fournie, les demandeurs d'asile ne sont parfois pas autorisés à préparer leur propre nourriture et/ou il n'y a pas d'installations de cuisine. (...) Des inquiétudes ont également été exprimées concernant le manque d'espace et d'équipement pour les loisirs, y compris pour les enfants, dans certains centres. Dans certains centres, aucun espace séparé et calme n'est disponible pour les enfants, par exemple pour faire leurs devoirs. »

Source : AIDA, Country Report Germany – Update 2024 (juin 2025), p. 180.

Articulation avec la situation individuelle de la famille :

Les autorités allemandes ont expressément indiqué que la famille devrait se présenter au centre HEAE Giessen (Hessische Erstaufnahmeeinrichtung), c'est-à-dire à un centre d'accueil initial. Or :

- Le rapport AIDA décrit précisément ces centres comme particulièrement problématiques (surpopulation, manque d'espaces calmes pour enfants, absence fréquente de cuisines individuelles, manque d'intimité);
- Le rapport médical de H. (...) décrit un enfant qui « ne peut pas rester longtemps dans des espaces fermés », qui présente une « forte résistance au changement » et un « besoin anxieux de constance », et qui présente des comportements auto-agressifs sévères en cas de frustration ;
- Le fait de placer un enfant atteint d'autisme infantile précoce dans un centre d'arrivée surpeuplé, sans intimité, sans espace calme, sans cuisine permettant à la famille de gérer le rythme alimentaire de l'enfant, constitue une situation matériellement incompatible avec ses besoins fondamentaux documentés.

b) Réforme d'octobre 2024 — suppression possible de l'intégralité des prestations sociales pour les personnes en procédure Dublin déclarée irrecevable

Élément capital pour la situation individuelle de la famille, le rapport AIDA documente une réforme entrée en vigueur le 31 octobre 2024 qui frappe directement les personnes faisant l'objet d'une procédure Dublin::

« Moreover, in 2024, there were significant changes in Germany's law for individuals whose case was deemed inadmissible under the Dublin system regarding social benefits. The changes, which took effect on October 31, 2024, amended the Asylbewerberleistungsgesetz (Asylum Seekers' Benefits Law), introducing stricter provisions for asylum seekers whose cases are governed by the Dublin Regulation. Under the new law, asylum seekers whose applications are deemed inadmissible can face complete cuts of their benefits. Previously, a reduction in benefits was possible in such cases, but this provision has now been removed. The law primarily affects asylum seekers who are required to leave Germany but have not received a toleration permit. As a result of these changes, asylum seekers who fall under this provision will only receive minimal "bridging assistance" for up to two weeks, covering basic needs such as food, shelter, and medical care. »

Traduction libre : « Par ailleurs, en 2024, des changements significatifs sont intervenus dans la loi allemande concernant les prestations sociales des personnes dont la demande a été jugée irrecevable au titre du système Dublin. Ces changements, entrés en vigueur le 31 octobre 2024, ont modifié l'Asylbewerberleistungsgesetz (loi sur les prestations aux demandeurs d'asile), introduisant des dispositions plus strictes pour les demandeurs d'asile dont les cas sont régis par le règlement Dublin. En vertu de la nouvelle loi, les demandeurs d'asile dont les demandes sont jugées irrecevables peuvent faire face à des suppressions complètes de leurs prestations. Auparavant, une réduction des prestations était possible dans de tels cas, mais cette disposition a maintenant été supprimée. La loi affecte principalement les demandeurs d'asile qui sont tenus de quitter l'Allemagne mais qui n'ont pas reçu de permis de tolérance (Duldung). En conséquence de ces changements, les demandeurs d'asile relevant de cette disposition ne recevront qu'une « aide-relais » (bridging assistance) minimale pendant deux semaines au maximum, couvrant les besoins essentiels tels que la nourriture, l'hébergement et les soins médicaux. »

Source : AIDA Country Report Germany – 2024 Update (juin 2025), p. 80.

Articulation avec la situation individuelle de la famille :

La situation administrative de la famille en Allemagne à la suite de la reprise en charge est exactement celle visée par cette réforme : une famille dont la procédure d'asile a été définitivement clôturée par un rejet et un ordre de quitter le territoire. La famille risque concrètement de ne disposer, au-delà de deux semaines après son retour, que d'une assistance « relais » non garantie, voire d'aucune assistance — situation totalement incompatible avec les besoins thérapeutiques intensifs documentés pour Harry (suivi spécialisé, intervention minimum 15 h/semaine), avec le suivi médical de la requérante (asthme), et avec les besoins fondamentaux des trois enfants mineurs.

Cette situation place objectivement la famille dans le scénario de dénuement matériel extrême visé par l'arrêt Jawo (CJUE, C-163/17, 19 mars 2019), constitutif d'un risque réel de traitement contraire à l'article 4 de la Charte.

c) Restrictions à l'accès aux soins de santé pendant 36 mois — particulièrement préjudiciables à Harry (autisme), à la requérante (asthme) et à la cellule familiale

Le rapport AIDA 2024 (mise à jour juin 2025) expose (pp. 191-192) :

« The law restricts health care for asylum seekers currently during the first 36 months of stay to instances “of acute diseases or pain”, in which “necessary medical or dental treatment has to be provided including medication, bandages and other benefits necessary for convalescence, recovery, or alleviation of disease or necessary services addressing consequences of illnesses”. (...) The waiting period until a person is eligible for “standard” social benefits was last extended in 2024 through the so-called Rückführungsverbesserungsgesetz (Act to Improve Removals) which includes various measures, e.g., acceleration of removals, reduction of benefits and faster access to labour. PRO ASYL argues that through this act, access to healthcare has become significantly more difficult, which could have serious health consequences for affected individuals. The organisation questions the constitutionality of extending the period of limited access to such a long time. »

Traduction libre : « La loi limite actuellement l'accès aux soins de santé pour les demandeurs d'asile durant leurs 36 premiers mois de séjour aux seuls cas de « maladies aiguës ou de douleurs », pour lesquels un « traitement médical ou dentaire nécessaire doit être fourni, y compris les médicaments, pansements et autres prestations nécessaires à la convalescence, la guérison ou l'atténuation de la maladie ». (...) Le délai d'attente pour bénéficier des prestations sociales « standard » a été prolongé pour la dernière fois en 2024 par la loi dite Rückführungsverbesserungsgesetz (loi sur l'amélioration des retours). PRO ASYL estime que cette réforme a considérablement restreint l'accès aux soins de santé, ce qui pourrait entraîner de graves conséquences sanitaires pour les personnes concernées. L'organisation met en cause la constitutionnalité d'une telle extension du délai d'accès restreint. »

Source : AIDA Country Report Germany – 2024 Update (juin 2025), pp. 191-192.

Le rapport souligne en outre, dans le même développement :

« The delay in accessing regular social benefits disproportionately affects refugees with traumatic experiences, as they must wait up to three years for essential mental health support, potentially exacerbating their psychological distress. »

Traduction libre : « Le retard dans l'accès aux prestations sociales régulières affecte de manière disproportionnée les réfugiés ayant vécu des expériences traumatiques, qui doivent attendre jusqu'à trois ans pour bénéficier d'un soutien essentiel en matière de santé mentale, ce qui peut aggraver leur détresse psychologique. »

Source : AIDA Country Report Germany – 2024 Update (juin 2025), p. 192.

Articulation avec la situation individuelle de la famille :

•H. (...) (autisme infantile précoce) : la prise en charge thérapeutique recommandée (intervention intensive de minimum 15 h/semaine pendant 1 à 2 ans, accompagnement parental, suivi psycho-éducatif) ne relève pas du traitement de « maladies aiguës ou douleurs » au sens strict de la loi allemande ;

•La requérante (asthme) : pathologie chronique nécessitant un suivi et un traitement de fond, qui ne se manifeste pas en permanence par des « douleurs aiguës » ;

•La requérante (suites d'une excision, perte de sa soeur, parcours migratoire de onze ans avec procédure d'asile rejetée) : profil traumatique typique pour lequel le rapport AIDA pointe expressément le préjudice causé par l'allongement à 36 mois du délai d'attente pour le soutien en santé mentale.

d) Limitation de l'accès à l'aide juridictionnelle gratuite — particulièrement préjudiciable à une famille devant introduire une demande subséquente (Folgeantrag)

Le rapport AIDA 2024 (mise à jour juin 2025) expose (p. 60) :

« During the first instance procedure at the BAMF, asylum applicants may be represented by a lawyer, but they are not entitled to free legal aid, so they have to pay their lawyers' fees themselves at this stage. (...) Asylum seekers are rarely represented by a lawyer at the initial stage of the asylum procedure and/or during the interview. »

Traduction libre : « Au cours de la procédure de première instance auprès du BAMF, les demandeurs d'asile peuvent être représentés par un avocat, mais ils n'ont pas droit à une aide juridique gratuite ; ils doivent donc payer eux-mêmes les honoraires de leur avocat à ce stade. (...) Les demandeurs d'asile sont rarement représentés par un avocat au stade initial de la procédure d'asile et/ou lors de l'entretien. »

Source : AIDA Country Report Germany – 2024 Update (juin 2025), p. 60.

Le rapport décrit également (p. 61) le « merits test » en seconde instance :

« During court proceedings, asylum seekers can apply for legal aid to pay for a lawyer. The granting of legal aid is dependent on how the court rates the chances of success. This “merits test” is carried out by the same judge who has to decide on the case itself and is reportedly applied strictly by many courts. Therefore some lawyers do not always recommend applying for legal aid, since they are concerned that a negative decision in the legal aid procedure may have a negative impact on the main proceedings. »

Traduction libre : « En cours de procédure judiciaire, les demandeurs d'asile peuvent solliciter l'aide juridique pour rémunérer un avocat. L'octroi de l'aide juridique dépend de l'appréciation par le tribunal des chances de succès. Ce « merits test » est effectué par le juge même qui statuera sur le fond et est, selon les rapports, appliqué strictement par de nombreux tribunaux. C'est pourquoi certains avocats ne recommandent pas systématiquement de demander l'aide juridique, redoutant qu'une décision négative dans cette procédure ait une incidence défavorable sur la procédure principale. »

Source : AIDA Country Report Germany – 2024 Update (juin 2025), p. 61.

Articulation avec la situation individuelle de la famille :

La partie défenderesse affirme qu'après transfert, la famille pourra « introduire une nouvelle demande et invoquer de nouveaux éléments » (Folgeantrag). Cette affirmation est juridiquement exacte, mais ignore la difficulté pratique majeure révélée par le rapport AIDA : l'introduction d'une demande subséquente exige précisément une assistance juridique qualifiée, alors même que celle-ci n'est pas garantie en première instance et qu'elle est conditionnée par un « merits test » strict en appel. Pour une famille devant articuler l'argumentation médicale complexe relative à H. (...) et le risque d'excision pour la fille, cette limitation prend une dimension concrète.

e) Difficultés d'accès à l'éducation pour les enfants en centre d'accueil initial — particulièrement préjudiciable à H. (...) et à l'aîné

Le rapport AIDA 2024 (mise à jour juin 2025) (p. 187) :

« Access to education is particularly problematic in initial reception centres such as arrival and AnkER centres. Especially the lack of sufficient internet access and digital infrastructure in many reception centres, make it difficult to access education offers which have been moved online. (...) In general, however, it remains to say that German schools are full and overwhelmed with the organization of special needs classes. »

Traduction libre : « L'accès à l'éducation est particulièrement problématique dans les centres d'accueil initial tels que les centres d'arrivée et les centres AnkER. En particulier, le manque d'accès à Internet et d'infrastructures numériques dans de nombreux centres d'accueil rend difficile l'accès aux offres éducatives qui ont été déplacées en ligne. (...) En général toutefois, il reste à dire que les écoles allemandes sont pleines et débordées par l'organisation de classes pour les élèves à besoins spéciaux. »

Source : AIDA Country Report Germany – 2024 Update (juin 2025), p. 187.

Articulation avec la situation individuelle de la famille :

Le rapport médical de H. (...) recommande expressément « un accueil en maternelle avec place d'intégration, encadré par du personnel formé ». Le rapport AIDA souligne précisément que les écoles allemandes sont saturées dans l'organisation des classes pour les enfants à besoins spéciaux. L'enfant aîné, âgé de 7 ans, est par ailleurs en âge de scolarisation obligatoire.

f) Pratiques de refoulement à la frontière

Le rapport AIDA 2024 (mise à jour juin 2025) (pp. 29-30) documente :

« The numbers also reveal that the increase in rejections at the border has coincided with a drop in registered asylum applications for people intercepted at the border: in 2023, 45% of attempted entries included an asylum application, but in the first half of 2024, this figure fell to just 23%. Among those affected are many individuals from countries with high asylum recognition rates due to the risk of persecution. For instance, people from Afghanistan, Syria or Iraq. »

Traduction libre : « Les chiffres révèlent également que l'augmentation des refus à la frontière a coïncidé avec une baisse des demandes d'asile enregistrées parmi les personnes interceptées à la frontière : en 2023, 45 % des tentatives d'entrée incluaient une demande d'asile, mais au premier semestre 2024, ce chiffre est tombé à seulement 23 %. Parmi les personnes concernées figurent de nombreux individus originaires de pays présentant des taux élevés de reconnaissance du statut d'asile en raison du risque de persécution. Par exemple, des personnes originaires d'Afghanistan, de Syrie ou d'Irak. »

Source : AIDA Country Report Germany – 2024 Update (juin 2025), p. 29.

Le rapport AIDA expose ensuite (p. 31) :

« On October 15, 2024 the European Court of Human Rights found in the case H.T. v. Germany and Greece, regarding the agreement with Greece, that the automatic removal of the applicant from Germany to Greece was unlawful, due in part to the lack of protections in administrative agreements like the Seehofer deal, which bypass essential safeguards for asylum seekers. The Court underscored states' obligations to ensure that asylum seekers are protected by legal safeguards before removal. (...) The Court found Germany violated Article 3 by failing to inform H.T. about his removal's destination, legal basis, or appeal options, while also denying him access to legal counsel and translation services. »

Traduction libre : « Le 15 octobre 2024, la Cour européenne des droits de l'homme a jugé dans l'affaire H.T. c. Allemagne et Grèce, concernant l'accord avec la Grèce, que le renvoi automatique du requérant depuis l'Allemagne vers la Grèce était illégal, notamment en raison du manque de garanties dans les accords administratifs tels que l'accord Seehofer, qui contournent les garanties essentielles pour les demandeurs d'asile. La Cour a souligné les obligations des États de garantir que les demandeurs d'asile soient protégés par des garanties juridiques avant tout renvoi. (...) La Cour a estimé que l'Allemagne avait violé l'article 3 en n'informant pas H.T. de la destination de son renvoi, de la base juridique ou des possibilités de recours, tout en lui refusant l'accès à un avocat et à des services de traduction. »

Source : AIDA Country Report Germany – 2024 Update (juin 2025), p. 31.

Articulation avec la situation individuelle de la famille :

La demande d'asile de la famille a été définitivement rejetée par les autorités allemandes le 31 mars 2026. La famille fait actuellement l'objet d'un ordre de quitter le territoire allemand. Dans le contexte du durcissement documenté de la politique allemande en 2024 et 2025, et de la condamnation de l'Allemagne par la CEDH dans l'arrêt H.T., le risque de refoulement vers le Nigeria — qui emportera l'excision de la fille mineure — n'est pas hypothétique mais directement induit par la situation administrative actuelle de la famille en Allemagne.

2. Absence de garanties individuelles, préalables et concrètes au sens de l'arrêt Tarakhel

La Cour européenne des droits de l'homme, dans l'arrêt Tarakhel c. Suisse (Gde Ch., 4 novembre 2014, §§ 120-122), a posé clairement le principe selon lequel l'État de transfert ne peut se fonder sur la simple présomption d'un traitement adéquat dans l'État de destination, mais doit chercher à obtenir auprès des autorités de cet État des assurances que, dès leur arrivée, les requérants seront accueillis dans des conditions adaptées à l'âge des enfants et que l'unité familiale sera préservée.

Le dossier administratif ne révèle aucune démarche concrète qu'aurait entreprise la partie défenderesse pour obtenir des autorités allemandes des garanties individuelles relatives à :

- La prise en charge thérapeutique intensive de H. (...) (suivi spécialisé, intervention d'au moins 15h/semaine, accompagnement parental, accueil en maternelle adaptée) ;
- L'attribution d'un hébergement adapté à un enfant autiste sévère, hors centre collectif surpeuplé ;
- Le maintien de prestations sociales suffisantes — au-delà de l'« aide-relais » de deux semaines prévue par la réforme d'octobre 2024 — pour permettre à la famille de subvenir à ses besoins fondamentaux et de garantir les soins de H. (...) ;
- La scolarisation rapide de l'enfant aîné ;
- La continuité du suivi médical de la requérante (asthme) ;
- L'absence de refoulement vers le Nigeria sans examen préalable du risque d'excision pour la fille mineure.

La motivation de la décision attaquée se borne à invoquer le mécanisme du « common health certificate » prévu à l'article 32 du règlement Dublin III. Or, un simple échange d'informations administratives — qui n'engage en rien l'État de destination sur les conditions matérielles d'accueil — ne saurait se substituer aux garanties individuelles et préalables exigées par Tarakhel.

Intérêt supérieur des enfants

L'article 24, § 2, de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, l'article 3, § 1er, de la Convention internationale relative aux droits de l'enfant et l'article 6 du règlement Dublin III imposent que l'intérêt supérieur de l'enfant soit une considération primordiale dans toute décision le concernant.

En l'espèce, la décision attaquée concerne trois enfants mineurs en bas âge dont chacun présente des vulnérabilités spécifiques qui auraient appelé un examen individualisé : H. (...) (3 ans), atteint d'autisme infantile précoce sévère, dont les médecins recommandent une prise en charge thérapeutique intensive immédiate (minimum 15 h/semaine pendant 1 à 2 ans) et dont le tableau clinique rend le transfert lui-même susceptible d'entraîner une détérioration significative et irréversible de l'état de santé ; la fille mineure (6 ans), exposée à un risque concret d'excision en cas de refoulement en chaîne vers le Nigeria, risque dont la réalité est attestée par la propre excision de sa mère et le décès de sa tante des suites de cette mutilation ; l'enfant aîné (7 ans), en âge de scolarisation obligatoire, alors que le rapport AIDA souligne expressément la saturation des écoles allemandes dans l'organisation des classes pour les enfants à besoins spéciaux et les obstacles à la scolarisation dans les centres d'accueil initiaux.

La motivation des décisions attaquées ne procède à aucun examen individualisé de l'intérêt supérieur de chacun des trois enfants. Elle ne contient aucune mise en balance concrète des conséquences du transfert sur leur bien-être et leur développement, reste muette sur le risque d'excision pesant sur la fille mineure et n'évoque aucune démarche entreprise auprès des autorités allemandes en vue d'obtenir des garanties individuelles relatives à la prise en charge thérapeutique de Harry, à la scolarisation de l'aîné ou à la protection contre le refoulement.

Compte tenu de l'accumulation de ces éléments, l'intérêt supérieur des trois enfants commandait à la partie défenderesse d'envisager sérieusement l'application de la clause discrétionnaire prévue à l'article 17, § 1er, du règlement Dublin III, dont la Cour de justice a rappelé qu'elle doit s'exercer dans le respect des droits fondamentaux et, en particulier, de l'article 24 de la charte des droits fondamentaux.

Cette absence de mise en balance constitue, en elle-même, une violation des dispositions visées au moyen.

Conclusions

La présente situation met en évidence une situation d'une gravité exceptionnelle, dans laquelle la convergence de la vulnérabilité individuelle des requérants et des défaillances objectives documentées en Allemagne fait obstacle au transfert envisagé.

En premier lieu, la cellule familiale présente une accumulation rare de facteurs de vulnérabilité :

- Trois enfants mineurs en bas âge (7 ans, 6 ans, 3 ans) ;
- Un enfant gravement handicapé, atteint d'autisme infantile précoce sévère diagnostiqué en Allemagne, dont les médecins ont décrit des comportements auto-agressifs (il « cogne sa tête contre la table »), une intolérance documentée aux espaces clos et une forte résistance au changement — tableau clinique précisément incompatible avec un transfert et un placement en centre d'accueil collectif ;
- Une fille mineure exposée, en cas de refoulement en chaîne vers le Nigeria, à un risque concret d'excision — risque d'autant plus réel que la mère a elle-même été excisée et a perdu sa soeur des suites de cette mutilation ;
- Une mère asthmatique cumulant les conséquences de sa propre excision, le deuil de sa soeur, et la charge psychique d'un parcours migratoire de onze années ;
- Un père ayant fui des menaces graves émanant d'une secte au Nigeria.

En deuxième lieu, le rapport AIDA – Country Report Germany 2024 (mise à jour de juin 2025) documente des défaillances objectives dans le système allemand d'asile qui concernent directement, point par point, les besoins fondamentaux de cette famille : saturation des centres d'accueil et recours prolongé à des hébergements d'urgence aux conditions précaires ; restriction de l'accès aux soins de santé limité aux « maladies aiguës » pendant 36 mois — incompatible avec la prise en charge thérapeutique intensive recommandée pour Harry, le suivi de l'asthme de la requérante et le soutien psychologique requis par le profil traumatique de la famille ; limitation de l'aide juridictionnelle gratuite ; obstacles à la scolarisation en centre d'accueil initial.

En troisième lieu, le risque de refoulement en chaîne vers le Nigeria n'est pas hypothétique : la demande d'asile des requérants a été définitivement rejetée par les autorités allemandes le 31 mars 2026 et un ordre de quitter le territoire allemand leur a été notifié. Le transfert Dublin ne provoquera dès lors PAS une nouvelle procédure d'asile au fond, mais placera la famille en situation d'exécution imminente de la mesure d'éloignement allemande vers le pays d'origine, où la fille mineure risque l'excision et où le père redoute à nouveau les menaces qu'il a fuies.

En quatrième lieu, la partie défenderesse n'a entrepris aucune démarche concrète en vue d'obtenir des autorités allemandes des garanties individuelles, préalables et concrètes au sens de l'arrêt Tarakhel c. Suisse — ni sur la prise en charge thérapeutique intensive de Harry, ni sur l'attribution d'un hébergement adapté, ni sur le maintien des prestations sociales (compte tenu de la réforme allemande d'octobre 2024 qui prive les personnes en procédure Dublin déclarée irrecevable de l'essentiel des prestations sociales au-delà d'une « aide-relais » de deux semaines), ni sur la scolarisation des enfants, ni sur l'absence de refoulement vers le Nigeria sans examen préalable du risque d'excision pour la fille mineure. La seule référence au mécanisme du « common health certificate » prévu à l'article 32 du règlement Dublin III ne peut pallier cette absence.

En cinquième lieu, le transfert lui-même est de nature à entraîner une détérioration significative et irréversible de l'état de santé du jeune H. (...).

Au regard de tous les éléments mis en avant, il est clair qu'une fois que la partie requérante sera envoyée en Allemagne, elle se verra affronter des situations qui aggraveront son état et sa situation.

Ainsi, la partie adverse n'ayant pas effectué d'examen approfondi de la situation de vulnérabilité de la partie requérante, et n'ayant pas pris en compte les rapports récents sur les conditions d'accueil des demandeurs d'asile en Allemagne a failli à son devoir d'enquête.

De même, avec tous les éléments présentés à la cause par la requérante, il ne peut pas être exclu que la partie requérante, une fois envoyée en Allemagne, subira des traitements inhumains ou dégradants contraires à l'article 3 de la CEDH.

Tous ces rapports mettent donc en évidence, d'une part, les risques de traitement inadéquat de la demande d'asile du requérant (risque de pratiques discriminatoires, manque de garanties, réduction de l'accès à l'aide juridique, délai déraisonnable de traitement, etc.) et, d'autre part, un risque d'être victime des conditions de vie dégradantes voire inhumaines du fait de la réduction drastique des droits sociaux et économiques des migrants et demandeurs d'asile en Allemagne, qui touche particulièrement les domaines du logement et de la santé, du racisme et la xénophobie qui y prévaut, se traduisant notamment par des attitudes hostiles et intolérantes de la part d'agents étatiques.

Deuxième moyen – Violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980, et du devoir de minutie

Toute décision administrative doit reposer sur une motivation adéquate, fondée sur des considérations exactes, pertinentes et suffisantes.

En l'espèce, la motivation des décisions attaquées est problématique sur plusieurs points :

-Évacuation du diagnostic d'autisme de H. (...)

La partie défenderesse écarte la portée du rapport médical en se bornant à observer que la famille « est restée trois ans en Allemagne après le diagnostic ». Cet argument est inadéquat : la durée du séjour ne dit rien de l'effectivité de la prise en charge thérapeutique, et le rapport AIDA documente précisément les obstacles structurels rencontrés par les familles vulnérables en Allemagne.

-Silence sur le risque d'excision pour la fille mineure

La motivation ne consacre aucun développement spécifique au risque d'excision pesant sur la fille mineure en cas de reflux vers le Nigeria.

-Rapport AIDA

La partie défenderesse cite le rapport AIDA mais en minimise systématiquement les éléments les plus pertinents, par des formules générales sans répondre point par point aux extraits cités ci-dessus.

-Absence de toute démarche pour obtenir des garanties individuelles

La motivation ne révèle aucune démarche concrète qu'aurait entreprise la partie défenderesse auprès des autorités allemandes pour obtenir des garanties individuelles, préalables et concrètes au sens de l'arrêt Tarakhel."

2.3.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen behandeld.

2.3.3. In de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en artikel 18, lid 1, d), van de Dublin III-Verordening. Ook bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen dat aan de Duitse autoriteiten toekomt nu een onderzoek van hun vingerafdrukken aantoont dat verzoekende partijen reeds internationale bescherming in Duitsland vroegen, de Duitse instanties instemden met het verzoek om verzoekende partijen terug te nemen en niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van verzoekende partijen en hun kinderen aan Duitsland een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij wordt ingegaan op de door hen tijdens hun Dublingehoor en de door hun advocaat aangevoerde elementen en op de algemene situatie in Duitsland inzake de toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure. De motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze hierin worden gelezen. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt ze hen niet in staat stellen zich ertegen te verdedigen wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. De conclusie dat deze plicht niet geschonden werd door verwerende partij dringt zich des te meer op gezien uit het betoog van verzoekende partijen blijkt dat zij de motieven van de bestreden beslissingen kennen, vermits zij ze op inhoudelijk vlak bekritiseren (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals opgenomen in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, blijkt op het eerste gezicht dan ook niet.

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.3.5. Bij overdrachtsbesluiten vormt het interstatelijk vertrouwensbeginsel, waarbij lidstaten aannemen dat elke lidstaat de grondrechten van asielzoekers respecteert conform het Handvest van de grondrechten van de EU (Handvest), het Vluchtelingenverdrag en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), het uitgangspunt. Dit vermoeden is echter niet onweerlegbaar. Een overdracht is immers verboden wanneer een reëel risico op een behandeling strijdig met artikel 4 van het Handvest/artikel 3 van het EVRM blijkt. Dit risico kan voortvloeien uit objectief naar behoren bewezen systeemfouten in de asielprocedure of opvangvoorzieningen van de verantwoordelijke lidstaat. Daarnaast kan een overdracht zelfs zonder dergelijke systeemfouten onrechtmatig zijn als de persoonlijke situatie van de vreemdeling, zoals een ernstige medische problematiek, ertoe leidt dat de overdracht zelf of de gevolgen ervan een behandeling strijdig met artikel 4 van het Handvest/artikel 3 van het EVRM inhouden. Bij de beoordeling of systeemfouten of de persoonlijke situatie aanleiding kunnen geven tot dergelijke strijdige behandeling wordt een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid gehanteerd. Er is pas sprake van een schending van de grondrechten wanneer een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, waarbij hij niet meer kan voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, hygiëne en woonruimte, en dit negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een vernederende toestand zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Situaties van loutere onzekerheid of sterke verslechtering van levensomstandigheden volstaan niet om een overdracht tegen te houden. Bij de beoordeling moet de nadruk liggen op de situatie waarin de betrokkene zich na de overdracht zal bevinden. De overheid is hierbij verplicht om zowel rekening te houden met de door de vreemdeling overgelegde informatie als algemeen bekende informatie over structurele tekortkomingen. Indien er een risico wordt vastgesteld, kan een overdracht enkel plaatsvinden als de verantwoordelijke lidstaat individuele garanties biedt die het risico voor de betrokken persoon wegnemen (HvJ, *DO t/ Bundesrepublik Deutschland*, C-458/24, 5 maart 2026; HvJ, *Tudmur*, C-185/24 en C-189/24, 19 december 2024; HvJ, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*,

C-392/22, 29 februari 2024; HvJ, *Ministero dell'Interno e.a.*, C-228/21, C-254/21, C-315/21 en C-328/21, 30 november 2023; HvJ, *Jawo*, C-163/17, 19 maart 2019; HvJ, *Hamed en Omar*, C-540/17 en C-541/17, 13 november 2019 (beschikking))

2.3.6. De Raad stelt bij lezing van de motieven van de bestreden overdrachtsbesluiten vast dat de verwerende partij de te verwachten gevolgen van de overdracht van verzoekende partijen naar Duitsland in ogenschouw heeft genomen, daarbij zowel rekening houdende met de algemene situatie van terugkeerders in Duitsland zoals deze naar voren komt in een objectief en actueel rapport – AIDA-rapport – als de persoonlijke situatie van verzoekende partijen.

2.3.7. Verzoekende partijen houden in onderhavig verzoekschrift dan wel voor dat zij bij overdracht naar Duitsland een reëel risico lopen op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM/ 4 Handvest, maar zij overtuigen op het eerste gezicht niet.

Wat betreft de opvangvoorzieningen in Duitsland wijst de Raad erop dat in het AIDA-rapport allereerst uitdrukkelijk wordt bevestigd dat er in Duitsland geen gevallen van verzoekers om internationale bescherming bekend zijn die geen toegang kregen tot opvangvoorzieningen omwille van capaciteitsgebrek (AIDA-rapport, p. 175: *“Are there instances of asylum seekers not having access to reception accommodation because of a shortage of places? No”*). De Raad leest verder in het AIDA-rapport allerlei opmerkingen over de Duitse opvangcentra. Dit geeft ook de verwerende partij toe in de bestreden beslissingen. Deze tekortkomingen zijn echter specifiek voor bepaalde centra en het rapport meldt dat de levensomstandigheden variëren naargelang het centrum (blz. 175). De in het AIDA-rapport besproken omstandigheden variëren per centrum maar de gesignaleerde problemen in de centra betreffen geen omstandigheden die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid of minimum niveau aan hardheid bereiken zoals hierboven werd uiteengezet aan de hand van rechtspraak van het HvJ en via verwijzing daarin, van het EHRM. De Raad kan verwerende partij dan ook volgen in haar besluit dat de opvangomstandigheden die gesignaleerd worden in bepaalde centra niet toelaten te besluiten dat zij een overdracht verhinderen. Dit alles temeer ook blijkt uit het AIDA-rapport (p. 176) dat *“Most initial reception centres have a policy to accommodate (...) families in separate buildings or separate wings of their buildings.”* (eigen vertaling: de meeste initiële opvangcentra voeren een beleid waarbij gezinnen in aparte gebouwen of aparte vleugels van de gebouwen worden ondergebracht), dat verder blijkt dat verzoekende partijen zich dienen aan te melden bij het centrum HEAE Giessen in Giessen en anders dan wat zij voorhouden, in het AIDA-rapport geen enkele concrete aanwijzing wordt gegeven dat dit centrum dermate tekortkomingen vertoont waardoor aangenomen kan worden dat verzoekende partijen met hun kinderen en mede gelet op de geattesteerde medische problematiek van het kind H. aldaar aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM/artikel 4 Handvest zullen onderworpen worden. Zoals ook blijkt uit het medisch verslag van 8 november 2023 werd het kind H. reeds eind 2023 gediagnosticeerd met een vroeg kinderlijk autisme wat ondermeer tot gevolg heeft dat het kind H. zich niet goed in gesloten ruimtes kan ophouden en daardoor soms alleen al de woning heeft verlaten: *“ook in een gezinsomgeving kan H. (...) het niet goed uithouden in gesloten ruimtes en is hij al eens in zijn eenjje het appartement uitgelopen”* (eigen vertaling). Dat het gezin derhalve in een initieel opvangcentrum zal ondergebracht worden heeft geen invloed op dit gedragskenmerk van het kind H. Verder kan uit lezing van het rapport ook niet blijken dat het gegeven dat het kind H., samen met zijn vertrouwde familiale kring, zal worden ondergebracht in het centrum in Giessen een dermate impact zal hebben op zijn aandoening derwijze dat het verblijf aldaar een reëel en bewezen risico zou inhouden op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van het kind H., temeer, zoals de verwerende partij pertinent opmerkt in de bestreden beslissingen, niet blijkt dat het kind H. in Duitsland geen toegang tot medische zorg kan krijgen of niet passend kan worden behandeld. Immers is het inderdaad zo dat blijkens het rapport van 2023 het kind H. wel degelijk toegang had tot medische zorg en houden de verzoekende partijen geheel bloot voor dat het kind H. niet de nodige behandeling kreeg. Dat geen geloof gehecht kan worden aan de beweringen van verzoekende partijen dat hun kind H. in Duitsland niet behandeld werd, wordt verder versterkt door de vaststelling dat zij bij hun initiële verklaringen op 14 april 2026 nooit gewag hebben gemaakt van het feit dat het kind H. in Duitsland niet de benodigde medische zorg/behandeling kreeg. Pas via het schrijven van hun advocaat van 29 april 2026 wordt plots zonder meer gewag gemaakt van het feit dat het kind H. geen toegang zou gehad hebben tot medische zorg en een adequaat behandelplan. In het licht van het gegeven dat er reeds eind 2023 een diagnose was en een behandelplan werd voorgesteld is het geenszins aannemelijk dat verzoekende partijen, die na de diagnose en het voorgestelde behandelplan nog vrijwel drie jaar in Duitsland verbleven, bij de Belgische autoriteiten niet onmiddellijk melding zouden maken van het gebrek aan toegang tot gezondheidszorg en behandeling voor het kind H. bij de vraag waarom zij zich verzetten tegen een overdracht naar Duitsland, zo dit een grond van waarheid bevat. Dat zij dit niet gedaan hebben, versterkt de vaststelling van de verwerende partij dat het kind H. in Duitsland medisch opgevolgd kan worden en de Duitse autoriteiten ook de nodige behandeling kunnen aanbieden.

De Raad benadrukt dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie, meer bepaald in de zaak *C.K. tegen Slovenië* van 16 februari 2017 volgt dat bij de vraag of in de verantwoordelijke lidstaat passende medische

zorg aanwezig is het interstatelijk vertrouwensbeginsel een belangrijke rol speelt. Volgens dat beginsel bestaat een sterk vermoeden dat asielzoekers in de lidstaten die gebonden zijn aan Richtlijn 2013/33/EU (PB 2013, L 180) passende medische zorg ontvangen. Dit betekent dat het onder die omstandigheden aan de betrokken asielzoeker is om te staven dat de voor zijn ernstige fysieke of mentale aandoening benodigde medische zorg in de verantwoordelijke lidstaat niet aanwezig is. Zoals uit de bespreking hoger blijkt hebben verzoekende partijen niet gestaafd dat hun kind in Duitsland geen toegang zal krijgen tot medische voorzieningen of dat België het meest aangewezen land is voor zijn behandeling. Integendeel, het kind is geboren in Duitsland en is aldaar opgegroeid zodat redelijkerwijze aangenomen kan worden dat, gelet op zijn specifieke problematiek, met name autisme, het kind eerder gebaat is bij een (verderzetting van de) behandeling in Duitsland.

Er zijn *in casu* geen ernstige redenen om aan te nemen dat er in hoofde van het kind H., die samen met zijn ouders, zus en broer naar de grensovergang bij Raeren zal gebracht worden en samen in Duitsland zullen opgevangen worden, sprake is van imminent levensgevaar of dat hij als gevolg van een ernstige ziekte door het ontbreken van een adequate behandeling in Duitsland of het gebrek aan toegang daartoe, een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare verslechtering van zijn gezondheidstoestand die intens lijden tot gevolg heeft, of aan een significante levensverkorting (cfr. HvJ, C.K. t. Slovenië, C-578/16 PPU, 24 maart 2017; EHRM, *Paposhvili t. België (GK)*, n. 41738/10, 13 december 2016; EHRM, *Savran t. Denemarken (GK)*, nr. 57467/15, 7 december 2021; EHRM, *S.N. t. Frankrijk*, nr. 14997/19, 18 april 2024).

Waar verzoekende partijen voorts erop wijzen dat tweede verzoekende partij aan astma lijdt en zij dienaangaande medische zorg behoeft, wijst de Raad erop dat dit betoog door geen enkel objectief stuk zoals een medisch attest wordt onderbouwd. Bovendien, zelfs zo aangenomen dat tweede verzoekende partij astma heeft en zij daarvoor medische zorg nodig heeft, dan nog laten zij na concreet aan te tonen dat zij in Duitsland verstoken zal blijven van adequate zorgen. Hetzelfde kan gezegd worden over het betoog dat tweede verzoekende partij genitaal verminkt zou zijn of dat zij mentale problemen zou hebben. Wat betreft dit laatste wijst de Raad er nog op dat uit het loutere feit dat er melding gemaakt wordt van een mentale belasting in hoofde van tweede verzoekende partij, dit geenszins betekent dat zij ook een mentale aandoening heeft, laat staan een mentale aandoening die opvolging/behandeling vereist.

Het loutere gegeven voorts dat het Duitse asielbeleid verstrengd zou zijn, maakt ook niet, zoals de verwerende partij op goede gronden motiveert, dat Duitsland zich niet meer aan zijn internationale verplichtingen zou houden of dat verzoekende partijen er hoe dan ook een onmenselijke of vernederende behandeling te wachten staat.

Door voorts een passage uit het AIDA-rapport aan te halen waaruit blijkt dat de financiële ondersteuning die verzoekers om internationale bescherming ontvangen kan worden gereduceerd wanneer blijkt dat hun aanvraag onontvankelijk werd verklaard onder de Dublin-regelgeving gaan verzoekende partijen er geheel aan voorbij dat de verwerende partij dienaangaande gemotiveerd heeft dat: *“Het AIDA rapport vermeldt dat financiële ondersteuning effectief kan worden verminderd wanneer een verzoek als niet-ontvankelijk wordt beoordeeld op basis van het feit dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek. (AIDA p. 161). In het geval van betrokkene is reeds vastgesteld dat Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is, Duitsland heeft deze verantwoordelijkheid ook aanvaard in overeenstemming met artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Bovenstaande is dus niet van toepassing op de situatie van betrokkene.”* Verzoekende partijen laten geheel na deze vaststelling op concrete wijze te weerleggen. Hun betoog dat zij door deze regelgeving verstoken zullen blijven van de benodigde (medische) zorg kan niet aangenomen worden, dit nog temeer dat, zelfs ingeval dergelijke regeling van toepassing zou zijn, *quod non*, uit verdere lezing van het citaat blijkt dat de Duitse overheid beaamde dat hoe dan ook de basisnoden inzake opvang, voedsel en medische zorg gegarandeerd zijn (p. 70).

Ook waar zij verwijzen naar een passage uit het AIDA-rapport dat stelt dat de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming zich de eerste 36 maanden beperkt tot “noodzakelijke verzorging” voor acute ziektes of pijn, laten zij geheel na de motivering in de bestreden beslissingen dat: *“de term ‘noodzakelijke verzorging’ niet werd gespecificeerd. Uiteindelijk blijkt uit de praktijk dat in Duitsland ook personen met chronische gezondheidsproblemen die geen acute pijn of ziekte hebben recht op medische verzorging wanneer deze verzorging onontbeerlijk is om de gezondheid van de betrokken persoon te waarborgen (AIDA p. 191-192). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest tot gevolg dreigt te hebben.”* op concrete wijze te weerleggen. Inderdaad blijkt op lezing van het AIDA-rapport (p. 192): *“Even if a chronic disease is not causing pain momentarily, asylum seekers might still be entitled to treatment, if it is indispensable to secure*

their health pursuant to Section 6(1) of the Asylum Seekers' Benefits Act”(eigen vertaling : Zelfs als een chronische aandoening op dat moment geen pijn veroorzaakt, kunnen asielzoekers toch recht hebben op behandeling, indien deze onmisbaar is om hun gezondheid te waarborgen overeenkomstig artikel 6, lid 1, van de Wet op de uitkeringen aan asielzoekers). Verzoekende partijen, die blijkens de historiek van het kind H., reeds toegang hadden tot de Duitse gezondheidszorg waarbij ook een behandelplan voor het kind H. werd opgesteld, maken geenszins aannemelijk dat zijzelf of hun kinderen geen toegang meer zullen hebben tot eventuele benodigde medische zorg bij terugkeer naar Duitsland.

Verder herhalen verzoekende partijen slechts dat asielzoekers in Duitsland tijdens een procedure in eerste aanleg geen recht hebben op gratis juridische bijstand maar zoals blijkt uit de gegeven motivering heeft de verwerende partij dit in overweging genomen: *“Het AIDA rapport stelt dat er in Duitsland geen systematische toegang tot rechtsbijstand is in eerste instantie. Deze bijstand wordt meestal georganiseerd door welzijnsorganisaties en NGO's maar zij zijn niet in elk opvangcentrum aanwezig. Voor bijstand tijdens een beroepsprocedure moet effectief worden bekeken of er recht is op gratis rechtsbijstand afhankelijk van de slaagkansen van de zaak. (AIDA p. 60-61). Dat er bepaalde voorwaarden worden verbonden aan het krijgen van gratis rechtsbijstand betekent niet dat er in geen geval toegang is tot gratis rechtsbijstand. Dit leidt ook niet tot de conclusie dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We wijzen in dit verband ook naar artikels 19 tot en met 22 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit blijkt dat de lidstaten ervoor dienen te zorgen dat asielzoekers vanaf het begin en reeds tijdens de procedure in eerste aanleg basisinformatie kunnen verkrijgen over de asielprocedure, waaronder toegang tot tolkdiensten en basis juridisch advies of kosteloze juridische en procedurele informatie. Betrokkene of haar advocaat tonen niet aan dat de Duitse autoriteiten, of door hen aangewezen NGO's of andere gespecialiseerde overheidsdiensten, verzoeker vanaf het begin van de procedure niet de vereiste kosteloze juridische en procedurele informatie verstrekken.”* Inderdaad blijkt uit lezing van het AIDA-rapport (p. 60) dat sinds 2019 elke asielzoeker systematisch juridisch advies krijgt dat door bevoegde autoriteiten wordt verstrekt. Bovendien werd de wet in 2023 aangepast en omvat het juridisch advies de gehele asielprocedure tot de finale beslissing, inclusief beroep, en bijgevolg ook advies met betrekking tot juridische middelen tegen asielbeslissingen. Zoals duidelijk blijkt wordt wel degelijk gratis juridisch advies voorzien en verzoekende partijen tonen geenszins aan dat dit niet conform de internationale verplichtingen waartoe Duitsland gehouden is, gebeurt.

Verder wijzen de verzoekende partijen op kritische bemerkingen in het AIDA-rapport met betrekking tot toegang tot onderwijs voor kinderen die in een initieel opvangcentrum verblijven, maar zoals de verwerende partij motiveert, blijkt uit het AIDA-rapport dat in beginsel alle kinderen in Duitsland recht hebben op onderwijs, ongeacht hun status. Er wordt wel vastgesteld dat toegang tot onderwijs in initiële opvangcentra problematisch kan zijn, maar dat dit varieert naargelang het opvangcentrum en dat sinds 2019 gezinnen met minderjarige kinderen al na enkele maanden (en niet later dan zes maanden) verhuisd worden naar een gedecentraliseerde accommodatie waardoor zij toegang hebben tot scholen in hun nieuwe verblijfplaats (p. 187-188). Uit het medisch rapport van 2023 dat verzoekende partijen inzake het kind H. hebben voorgelegd blijkt al dat het kind H. toegang had tot onderwijs in Duitsland (Kindergarten = kleuterschool), dat een behandelplan werd opgesteld en dat niet op concrete wijze blijkt dat het kind H. in Duitsland geen toegang had tot de benodigde zorg. Gelet hierop maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat hun kinderen, waarvan niet blijkt dat zij al niet in Duitsland naar school zijn gegaan, geen toegang meer zullen hebben tot (aangepast) onderwijs in Duitsland. Dat een nieuwe inschrijving mogelijks enige tijd kan duren doet aan deze vaststelling geen afbreuk en laat niet toe vast te stellen dat er in Duitsland sprake is van structurele tekortkomingen derwijze dat Duitsland zijn internationale verplichtingen niet nakomt.

Waar verzoekende partijen verder wijzen op het feit dat in het AIDA-rapport melding wordt gemaakt van een verhoging van afwijzingen aan de grens, benadrukt de Raad dat verzoekende partijen daarmee geenszins aantonen dat zij als Dublin-terugkeerders een reëel risico lopen het voorwerp te worden van dergelijke grenscontroles, laat staan dat hen de toegang tot het Duitse grondgebied zou worden geweigerd nu Duitsland expliciet hun terugname heeft aanvaard. Zij weerleggen daarmee geenszins de motivering in de bestreden beslissingen dat niet blijkt dat Dublin-terugkeerders in Duitsland het slachtoffer worden van (indirect) refoulement. Daarmee wordt ook hun betoog inzake het risico op besnijdenis in Nigeria voor het kind M. weerlegd.

2.3.8. Gelet op het bovenstaande dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekende partijen een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest niet aantonen, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Duitsland. Zij slagen er geenszins in aan te tonen dat de verwerende partij *in casu* geen zorgvuldig onderzoek heeft doorgevoerd of dat zij op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Er blijkt niet dat de verwerende partij enig pertinent gegeven veronachtzaamd heeft. Hun betoog dat België individuele garanties had moeten vragen aan Duitsland kan

dan ook niet gevolgd worden. Evenmin maken zij aannemelijk dat het hoger belang van de kinderen door de bestreden beslissingen wordt geschaad.

Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roepen de verzoekende partijen de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat zij niet aantonen dat de bestreden beslissingen een schending van artikel 3 van het EVRM inhouden. Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.3.9. Wat betreft het betoog van verzoekende partijen in het licht van artikel 17 van de Dublin III-verordening, wijst de Raad erop dat deze bepaling luidt als volgt:

“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.”

Het feit dat in artikel 17 van de verordening nr. 604/2013 is bepaald dat de verwerende partij steeds de mogelijkheid heeft om te besluiten een verzoek om internationale bescherming te behandelen laat niet toe te besluiten dat de verwerende partij een onwettigheid beging door, op een onderbouwde wijze, aan te geven dat zij geen gebruik wenste te maken van deze mogelijkheid. Het hele betoog van verzoekende partijen in het licht van de discretionaire bepaling, zijnde artikel 17 van de Dublin III-verordening, kan geen aanleiding geven tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. De verwerende partij heeft op redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde wijze besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek door de Belgische instanties op grond van die bepaling. Hun subjectieve overtuiging dat hier anders over moet worden gedacht doet niet anderszins besluiten.

2.3.10. De middelen, die niet verder reiken dan hetgeen *supra* besproken, zijn niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

2.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend zesentwintig door:

S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER